

Therefore, it is advisable to conclude that the financial condition enterprises – this is an objective comprehensive category, which with the help of the system of indicators determines its operational, tactical and strategic opportunities in the financial and economic aspect.

References

1. Денисенко М.П. Основні аспекти оцінки фінансового стану підприємств / М.П. Денисенко // АГРОСВІТ. – 2015. – № 10. – С. 21.
2. Мельник Т.А. Економічна сутність фінансового стану підприємства / Т.А. Мельник, В.С. Заніздра // Наукові записки. – 2012. – Вип. 12, ч. II. – С. 103.
3. Обущак Т.А. Сутність фінансового стану підприємства / Т.А. Обущак // Актуальні проблеми економіки. – 2007. – № 9. – С. 92–98.
4. Павленко О.І. Вдосконалення механізму оцінки фінансового стану підприємства / О.І. Павленко // Бізнес-навігатор. – 2010. – № 2(19). – С. 72-78.
5. Білик М. Д. Сутність і оцінка фінансового стану підприємств / М. Д. Білик // Фінанси України.

Зеленський Андрій

к.е.н., заступник завідувача кафедри,

Подільський державний аграрно-технічний університет

Зеленський Віктор

к.с-г.н., доцент, доцент кафедри,

Подільський державний аграрно-технічний університет

м. Кам'янець-Подільський, Україна

АГРАРНА ПОЛІТИКА УКРАЇНИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ ТА ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНИХ ВИКЛИКІВ

Посилення світових глобалізаційних та інтеграційних процесів актуалізує питання вибору місця і ролі агропродовольчої сфери України у світовій економічній системі. Аграрна галузь України забезпечує 12% валового внутрішнього продукту, 22% зайнятості населення та 38% вартості експорту. Сталий розвиток аграрного сектору економіки України значною мірою залежить

від ефективності аграрної політики і належної участі держави в її формуванні та реалізації [1, с. 3]. За сучасних умов конкурентоспроможною може бути лише та національна економіка, що найефективніше використовує можливості глобалізації. Аграрний сектор, як і інші сфери економіки, знаходиться під впливом глобалізації, міжнародних потоків капіталу та інвестицій, транснаціональних корпорацій.

Термін «глобалізація» походить від французького «global», що означає планетарний, всеосяжний та означає всеохоплюючий процес трансформації світового співтовариства у відкриту цілісну систему інформаційно-технологічних, фінансово-економічних, суспільно-політичних, соціально-культурних взаємозв'язків та взаємозалежностей [2, с. 126]. До глобальної конкурентоспроможності Україна має йти через усвідомлення і формування національної господарської багаторівневої моделі. Її вищий рівень має передбачати спосіб включення країни у транснаціональні цикли відтворення, формування яких прискорюється глобалізацією. Інший рівень – механізми включення країни у систему регіональних відносин у стандартах ЄС. Третій рівень – двосторонні відносини з країнами, які за рівнем свого промислового, технічного та технологічного рівня адекватні Україні. Вітчизняний АПК може здійснити прорив на світовий ринок через те, що його потенціал, на відміну від традиційних учасників (США, ЄС, Канада), ще не вичерпаний – задіяно лише третину продуктивних сил природи і суспільства. Проте не можна погодитися з тим, що питанням забезпечення належного рівня управління сільськогосподарськими та інноваційними ресурсами, за якого будуть створені можливості реалізації зовнішньоекономічного агропродовольчого потенціалу України, має опікуватися лише Міністерство аграрної політики України. Вирішити порушену проблему можливо лише за системного інтегрованого підходу, який охоплює усі без винятку об'єкти та суб'єкти аграрної політики.

Попередження та уникнення деструктивних наслідків глобалізації в агропродовольчій сфері вимагає системного підходу у формуванні національної аграрної політики, пріоритетами якої у зазначеному контексті є розвиток внутрішньої конкуренції та

створення довгострокових експортних переваг на міжнародному продовольчому ринку. Становлення та розвиток в Україні основ ринкової економіки, її інтеграція у світовий економічний простір призвели до зростання ролі зовнішньої торгівлі у відтворювальному процесі, посилення впливу кон'юнктури світового ринку на параметри розвитку економіки держави. Ситуацію на світовому ринку продовольства у даний час швидко змінюють нові рушійні сили. Зміна клімату, високі ціни енергоресурсів, глобалізація і урбанізація трансформують виробництво, споживання і ринки. Вплив приватного сектора в світовій продовольчій системі, особливий вплив роздрібних торговців продовольством також швидко зростає. Зміна харчової цінності, зростання товарних цін, нові зв'язки між споживачами та виробниками мають критичне значення для бідних і уразливих в продовольчому відношенні груп людей. Оцінка та інтерпретація сучасних тенденцій і нових викликів на світовому продовольчому ринку важливі для забезпечення суб'єктів формування аграрної політики відповідною інформацією, мобілізації адекватних ресурсів на місцевому, регіональному та національному рівнях [3, с. 4].

Ризики зміни клімату негативно впливатимуть на виробництва харчових продуктів, стимулюватимуть підвищення попиту на них. Імпорт продовольства у країнах, що розвиваються, зростатиме. Використання земель у світі внаслідок зміни клімату зросте не більше, ніж на 1%. Внаслідок глобального потепління світовий сільськогосподарський валовий внутрішній продукт зменшиться до 2020 р. на 16%. При цьому скорочення виробництва у країнах, що розвиваються, складе 20%, в індустріальних країнах – 6%. Навіть за рахунок технологічних змін не вдасться нейтралізувати негативні наслідки зміни клімату, які безпосередньо впливатимуть на ціни аграрної продукції, рівень зростання яких за рахунок зазначеного фактора може скласти до 40%. Реалізація стратегії розширення присутності України на світовому ринку продовольства повинна супроводжуватися адекватними заходами щодо забезпечення стійкості аграрного виробництва в країні. У зв'язку з цим, зокрема, необхідно приєднатися до «нової зеленої» революції, яка є формою ведення сільського господар-

ства, відомою як ґрунтозберігаючі технології, за допомогою яких забезпечується відновлення структури земель і стимулювання біологічних процесів в ґрунтах і, як наслідок, збільшення врожайності сільськогосподарських культур. Метою даної аграрної системи є стійке виробництво продовольства з використанням методів, що сприяють розвитку ґрунтових екосистем і дозволяють скоротити масштаби невиправданого пошкодження ґрунтів [3, с. 6].

Оскільки економіка більшості аграрноорієнтованих регіонів України має депресивний характер, їх ширше залучення до експортної діяльності сприятиме вирішенню ряду ключових проблем, зокрема зменшенню рівня безробіття, зростанню обсягу інвестицій, підвищенню конкурентоспроможності галузей агропродовольчої сфери, покращанню рівня та якості життя населення та ін. У зв'язку з цим виникає необхідність розробки механізмів щодо розвитку експортного агропродовольчого потенціалу регіонів, який розглядається як здатність відповідного територіального утворення виробляти та реалізовувати на визначених зовнішніх ринках конкурентоспроможну продукцію. Він має формуватися і реалізовуватися з використанням різноманітних маркетингових інструментів, які сприятимуть підвищенню рівня міжнародної конкурентоспроможності регіонів та, відповідно, держави.

Реалізація експортного аграрного потенціалу потребує не лише значних інвестицій, а й зміни політики у вказаній сфері, яка має базуватися на організованих зусиллях операторів відповідного ринку та владних структур. Інвестування в розвиток інфраструктури та сферу обробки продукції сприятиме зростанню прибутковості аграрних підприємств, оскільки на даний час їх нерозвиненість у значній мірі сприяє тому, що більшість продукції, насамперед зернових, реалізується одразу після збору урожаю, переповаючи ринок і викликаючи значні сезонні коливання цін та втрату товаровиробниками прибутку. Спроби держави регулювати зазначені процеси у попередні роки, які здійснювалися, як правило, адміністративними методами, були безрезультатними.

Список використаних джерел

1. Зеленський А.В. Фінансове регулювання аграрного сектору економіки України: автореф. дис. ... канд. екон. наук: спец. 08.00.08 «Гроші, фінанси і кредит» / А.В. Зеленський. – Київ, 2016. – 22 с.
2. Базилевич В.Д. Ринкова економіка: основні поняття і категорії: навч. посіб. / В.Д. Базилевич, К.С. Базилевич. – 2-ге вид., стер. – К.: Знання, 2008. 263 с. (Вища освіта ХХІ століття).
3. Розвиток аграрного сектора України в умовах глобалізації світових ринків [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.fem.znau.edu.ua/courses/agr_pol/files/2_5.pdf.

Ильин Владислав

аспирант,

Луганский национальный университет им. Т. Шевченко

Научный руководитель: д.э.н., доцент Ильин В.Ю.

Государственный экономико-технологический

университет транспорта,

г. Киев, Украина

СОВЕРШЕНСТВОВАНИЕ УПРАВЛЕНИЯ ВЕНЧУРНЫМИ ИННОВАЦИОННЫМИ РИСКАМИ

Механизм управления рисками включает комплекс мер по выявлению, оценке и минимизации рисков. Для выявления рисков, как правило, используются экспертные методы или метод аналогий. В данном случае важное значение имеет опыт экспертов или опыт реализации подобных инновационных проектов, осуществляемых ранее другими инвесторами.

Для оценки риска проекта в случаях, когда в связи с отсутствием достоверной информации использование статистических данных не представляется возможным, применяются эвристические методы или экспертные методы оценки.

К достоинствам экспертного метода можно отнести отсутствие необходимости в точных данных и дорогостоящих программных средствах, простоту оценки и возможность ее осуществления до расчета эффективности инновационного проекта. Основными недостатками экспертного анализа являются слож-